

Květa Drahekoupilová, autorka scénáře

„Už si nevzpomínám, kdy jsem se setkala s dílem Karla Hynka Máchy poprvé. Ale bylo to v době, kdy jsem si ještě hrála s panenkami, protože moje nejmilejší panenka dostala jméno Marinka podle hrdinky jedné Máchovy povídky. Tu panenku i obdiv k Máchovu dílu mám dodnes.“

Přemysl Zíka, autor hudby

„Počátkem léta 2002 mě požádala Květa Drahekoupilová, abych napsal hudbu pro hru o Karlu Hynku Máchovi. Domluvili jsme se, že ve hře zazní kromě písní na podkladě Máchových veršů i úryvky z Máje, které zpracuji formou recitativu - tzn. slovo podložené hudbou. U každé básně jsem se pak snažil vystihnout hudbou její náladu a obsah (např. modlitbu nebo prostou lidovou píseň). V případě básně Duše nesmrtelná jsem se volně inspiroval zpěvy katolických bohoslužeb.“

Michal Boška, představitel K.H.Máchy

„Při studiu hudebních čísel k této hře jsem zjistil, že hudební složka si mě stále více získává a dává Máchovým veršům zcela nový a nečekaný rozměr. Věřím, že se nám tak podaří přiblížit dílo velkého básníka našim divákům v nových dimenzích a že jim pomůžeme najít nové prožitky nad podmanivými a k zamyšlení vybízejícími verši.“

Karel Hynek Mácha
podle almanachu Máj
z roku 1858

Ilustrace k povídce
Marinka
od Ludmily Jiřincové

Máchovi současníci vzpomínají

Mácha přišel do Litoměřic někdy v září 1836 a hned první den tu vzbudil málem rozruch. Vyšel si do města na obhlídku, na sobě svůj pověstný karbo-nářský plášť s červenou podšívkou. Lidé se

divili tomuhle oblečení a na náměstí, kde tehdy stávala hlavní strážnice, byl voják na vartě tak poplašen a vyděšen, že pro jistotu - v nedalekém Terezíně čekali totiž návštěvu arcivévodky - vyhlásil "do zbraně"!

*Ze vzpomínek pana Lorenze,
u něhož Mácha v Litoměřicích bydlel*

Výbava moje byla již na velké lodi odvezena do Litoměřic, měli jsme mít 8. listopadu svatbu, vše bylo připraveno - tu stihne nás zvěst o těžké nemoci a krátce nato o jeho smrti. A v devíti měsících za otcem skonal synáček náš Ludvík... Podobizny Máchovy nemám. Tenkrát ještě fotografie nebylo. Pozdější vyobrazení jeho tvářnosti nemají nejmenší podoby s jeho vzezřením. Ó, jak toho želim, že kreslit neumím. No, jen když se aspoň ctí jeho památka.

*Ze vzpomínek Eleonory Sieheové-Šomkové
(50 let po Máchově smrti zapsal J. L. Turnovský)*

...sň podlouhlá a úzká, tichá a vždy soumravná a chladná. Na zdi obraz Karlštejna, postel, stolec, dvě stolice, skříňka na knihy a kytara - to byl všechn nábytek. Mácha ji nazýval "trudnou svou komnatou".

*Karel Sabina vzpomíná na Máchovu světničku
v domě na Dobytčím trhu v Praze*

Z Máchových deníků a dopisů

V druhém pokoji jsem pomáhal Lori rantlovat. Anfeuchtoval jsem štráfky, počítal jsem a rovnal jsem škatulky a od 3 1/2 až do 5 1/4 udělali jsme 500 škatulek.

S Lori jsme se pohádali, že když jsem byl mrzutý, ona ve verkštatě se smála.

Koupil jsem pro Lori náhpolster za půl zlatého a až do půl deváté jsem jí pomáhal rantlovat.

Když stará odešla, přišla Lori za mnou, stála na dvoře, bylo jí zima, neb měla ruce zavinuty v zástěře. Odpusť jí Bůh, jestli mne klame.

Spravoval jsem si kalhoty a untertriko.

Moje holka, když jí, krmí dva! ... Právě mne moje holka políbila, mně běží žílami mráz! Ale usmívaje se tisknu ji k srdci! Holku tu vezmu si brzo.

Je teď v pátek před osmou hodinou, již jsem ležel. Jdou na mě ustavičně takové ouzkosti, že jsem musil vyskočit a polonahý píšu.

Rozkazuji Ti, přísne Ti rozkazuji, abys nikdy

z našeho domu nevycházela, za žádnou, vůbec žádnou záminkou, na mši, ke zpovědi, na katechismus, nikam, nebo - při svém životě Ti přísahám, že mě nikdy neuvidíš.

